

A person with long brown hair, seen from behind, wearing a dark blue hooded coat with a light-colored knit collar. They are standing in a forest with many tall, thin trees and a ground covered in green and brown vegetation. Sunlight filters through the trees in the background.

De jacht

kort verhaal

Wendy de Wit

De jacht

Moeizaam open ik mijn ogen, mijn zicht verbetert nauwelijks. Ondergedompeld in de duisternis. Rillend van de kou. Het besef dat ik naakt ben. In een reflex grijp ik om me heen. Mijn handen vinden een laken. Langzaam trek ik het koele stuk stof over mijn lijf heen. Mijn ogen schieten heen en weer in de donkere wereld waar ik me in bevind. Zoekend naar een sprankje licht. Mijn lijf voelt zwaar. Bewegen kost moeite. Nog voordat ik iets in de duisternis heb ontdekt, voel ik mijn ogen weer dichtvallen.

Met een schok word ik wakker. Ik schiet omhoog, mijn hartslag is honderdtachtig. Bonkend hoofd, droge mond en nog steeds naakt. Het laken trek ik zo ver mogelijk omhoog. Ik heb geen idee waar ik ben. Schichtig kijk ik om me heen, zoekend naar antwoorden. Mijn kleren op de grond, alle gordijnen gesloten. Een zonnestraal dringt brutaal door een klein kiertje heen en verlicht de kamer met een zachte gloed. Links in de hoek van de kamer staat een grote bruine fauteuil. Rechts ernaast een witte deur, ik gok de badkamer. Mijn blik wordt getrokken naar de deur aan de andere kant van de kamer. Mijn uitweg. Langzaam stap ik uit bed, het veilige laken laat ik achter me en voel me kwetsbaarder dan ooit. Ik buk en raap mijn kleren bij elkaar, mijn lijf voelt stram. *Jezus, Iris, wat is er gebeurd?* Ik herinner me niets. Gehaast trek ik mijn kleren aan en ga op zoek naar mijn telefoon en sleutels. Met een ruk trek ik de gordijnen open wanneer ik niets kan vinden. Smijt het laken van het bed, trek de lades van het nachtkastje open. Leeg. Wat is dit? Ik probeer de badkamer: een klein, wit hok met een wastafel, toilet en een douche. Ik vind er geen telefoon, geen sleutels. In een flits zie ik de aanblik van mijn eigen gezicht in de spiegel boven de wastafel. Ik schrik, herken mezelf nauwelijks. Ik zie er opgefokt uit. Mijn ogen staan wijd open, donkere kringen sieren ze. Mijn halflange blonde haar zit in vettige strengen langs mijn gezicht geplakt. Mijn mond is als een sombere, rechte streep. Ik wend mijn blik af en zet koers naar de andere deur. Dan maar zonder telefoon en sleutels. Vastberaden loop ik op de deur af en duw de glimmende deurkruk omlaag. Als de deur potdicht blijft, bekruipt een immens gevoel van woede me. Een luidde kreet ontsnapt uit mijn keel en ik sla net zo lang en hard tegen de deur totdat mijn handen beurs voelen. Uitgeput zak ik ineens tegen de deur en ik kruip snikkend op de grond in elkaar. Door mijn tranen heen schieten mijn ogen paniekerig de ruimte door. Ze blijven rusten in de hoek rechts boven de deur. Wankel en vol ongeloof sta ik op. Mijn ogen zijn strak op de camera gericht.

Ze is perfect. Begin veertig, single. Vooral thuiswerkend als journalist en ze reist veel, vertelde ze al via de dating app. Een loner, als ik goed heb gegokt. Niemand die haar snel zal missen. Mijn blik blijft op het beeldscherm gericht.

Hypnotiserend. Elke keer weer. Zeker in het begin wanneer ze nog zoekende zijn, de camera ontdekken en de smalle tralies voor de ramen. Ik leun naar achteren en kijk geamuseerd naar Iris. Het zal niet lang duren voordat haar geheugen beetje bij beetje terug komt.

Ik onderdruk een lach; ketamine mengen met alcohol werkt altijd. Dan zijn ze helemaal van de kaart. Tevreden blader ik door het dossier van Iris. Vers aangevuld met foto's van afgelopen nacht. Zo zie ik ze het liefst. Naakt, kwetsbaar en volledig aan hun lot overgelaten. Aandachtig bekijk ik een van de foto's. Ik heb weer uitmuntend werk geleverd, en ik zou er goed geld voor kunnen vangen, maar het is gevaarlijk om dit op de markt te brengen. Wat mijn werk als fotograaf betreft hou ik het bij veilige opdrachten. Binnen de kaders werken is het beste, geen misstap maken. Ze zouden de foto's aan de vermiste vrouwen kunnen linken. De zwakkelingen halen het nooit. Zij zijn zwak tot in hun kern, net zoals mijn moeder. Zij haalde het ook niet. Het was alsof ze niet wilde begrijpen dat mijn vader het deed om haar sterker te maken. Onoverwinnelijk. Het zou ironisch zijn als de zwakkelingen me middels hun foto's er alsnog bij kunnen lappen. Ik schud mijn hoofd zo hard als ik kan, alsof ik de gedachte eraan op die manier kan laten ontsnappen. In mijn ooghoek zie ik iets bewegen, mijn aandacht wordt weer naar het beeldscherm getrokken.

De dagen vloeien in elkaar over. Het verschil tussen dag en nacht merk ik nauwelijks. Vlagen van woede, verdriet en ongeloof wisselen elkaar af. Ik vraag me af of ik ooit nog uit deze verschrikkelijke kamer kom, omringd door tralies en bossen. Ergens in *the middle of nowhere*, vermoed ik. In het begin kon ik nog prima zonder eten, later werd het water afgesloten en verloor ik alle hoop. Inmiddels walg ik van de geur die van mijn lijf af komt. Verzwakt lig ik op bed, half onder het laken dat ooit veilig aanvoelde. Mijn gedachten dwalen weer af naar Jurgen. Hij is de laatste die ik me herinner. Onze date, op de avond voordat ik hier wakker werd, speelt zich als een slechte film in mijn hoofd af. Keer op keer. Er missen nog steeds scenes, maar ik weet zeker dat hij me hier heeft achter gelaten. Dat hij me in de gaten houdt via de camera. Ik voel het gewoon. God weet waar hij zit te kijken. Ik had naar mijn onderbuikgevoel moeten luisteren toen ik hem die avond ontmoette; er klopte iets niet aan die gast. Toch was het spannend en voelde ik me tot hem aangetrokken. Een drankje werden er twee, drie en de rest is wazig. Als journalist had ik hem moeten natrekken, maar juist deze keer weerhield ik me van deze drang. Onbevangen en zonder oordeel de date ingaan was het idee, dan zou het deze keer misschien wel anders uitpakken...

Dag vijf. Ze is zwak door uitdroging. Ze komt nauwelijks meer in beweging. Ik werk het logboek zorgvuldig bij. Vanavond is het zover.

Ik schrik wakker van een harde klik. Ik besef meteen dat dit het slot van de deur was. Enkele minuten blijf ik doodstil liggen in het donker. Mijn hart gaat zo tekeer dat het bijna hoorbaar is. Dan open ik mijn ogen. Het duurt even voordat ze aan het donker gewend zijn, maar dan zie ik de silhouetten in mijn kamer vlijmscherp en twijfel ik geen moment meer. Op niets meer dan adrenaline sprint ik op de deur af. Ik ren door een lange gang, met aan het einde nog een deur. Heel even voel ik paniek, maar dan zie ik dat ook deze deur op een kier staat. Vol ongeloof stap ik in het maanlicht. Mijn blote voeten raken de aarde, die bedekt is met een laag bladeren en takken. Gierig vul ik mijn longen met verse buitenlucht en begin te rennen.

Nu komt het er op aan. Soms duurt het een dag of twee voordat ik ze heb, soms een uur. Ik sluit de zware, metalen poort en draai de sleutel om. Ik zet voet op het voor mij zo bekende terrein, met mijn jachtgeweer stevig in mijn handen geklemd. Iris denkt dat ze de vrijheid tegemoet rent, maar in werkelijkheid is dit gigantische terrein omheind met hekken. Kilometers aan gesloten vrijheid, onmogelijk om te ontsnappen. Dit is veruit het beste wat mijn vader me heeft nagelaten nadat hij tien jaar geleden zijn gevecht met kanker verloor. Nog een slok water uit mijn veldfles en ik begin aan de jacht. Met een flink tempo in mijn benen snuif ik de geuren van het bos op. Mijn bloed begint sneller te stromen, wat heb ik dit gemist! De eerste uren vind ik geen spoor van haar, maar dan brengt een luide schreeuw daar verandering in. Ik sta meteen op scherp en ren richting het geluid. Na die ene schreeuw blijft het stil, maar ik weet zeker dat ik in de goede richting zit. De gebroken takken en slepende sporen in de aarde vertellen me waar ik heen moet. Ik kom eraan Iris, ik kom je halen.

Mijn rug brandt; het gat in het hek heeft mijn vlees opengereten. Maar met het besef dat dit mijn redding kan zijn, ga ik stug door. Jurgen heeft de verkeerde gekozen, hij kent mijn doorzettingsvermogen niet. En hij wist vast ook niet dat het dubbelstaafmathek om zijn afgelegen terrein stuk was. Dus ik loop, ren, op mijn bloedende voeten steeds verder en verder. Want ik ga door. De zon komt voorzichtig op, het geeft me hoop. Dan hoor ik in de verte een knal die goed door zou kunnen gaan als geweerschot. Ik weet zeker dat het Jurgen is en dat het schot voor mij bedoeld was. Ik hoop dat hij zijn eigen kop eraf heeft geknald. Na een eeuwigheid kom ik eindelijk bij een weg, in de verte zie ik koplampen. Een vrachtwagen. Met mijn laatste kracht zwaai ik met beide armen naar de bestuurder. Hij stopt. Op dat moment laat ik mezelf op de grond zakken, mijn ogen voelen loodzwaar en ik kan niet anders dan ze sluiten. Ik hoor stemmen en voel hoe ik word opgetild. Ik laat me meevoeren met een gevoel van veiligheid en ik beloof mezelf dat de rollen zijn omgedraaid. Ik zal er alles aan doen om Jurgen te vinden. De jacht is geopend.

~